

DRUHÁ NADĚJE

PETRA VERNEROVÁ

AL
press

edice

KIOKAN

edice
*KIO*KAN

DRUHÁ NADĚJE

PETRA VERNEROVÁ

edice
KIOKAN

Copyright © Petra Vernerová
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů, které tvoří součást kritického zhodnocení.

Copyright © Petra Vernerová
Redakční úprava Helena Škodová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*
Vydalo nakladatelství Alpress, spol. s r. o., Frýdek-Místek, v edici
Klokan Shop@alpress.cz
Přiepracované první vydání – Alpress 2017, (první vydání 1999)

ISBN 978-80-7543-571-2 (pdf)

JARO

1.

Některé dny by se měly vyškrtnout, i kdyby měl být život o to kratší.

Tohle si Katka říkala poslední dobou tak často, že mohla jen děkovat osudu, který podobná přání moudře a shovívavě nechává bez povšimnutí. Jinak by už dávno byla v důchodu, ne-li v rakvi.

Byl začátek března, takže to ráno začalo ledovým a vytrvalým deštěm. Déšť Katka nesnášela, protože na nošení deštníku měla alergii, a zrovna tak se jí hnusily šaty nasáklé vlhkým vzduchem, které se lidem paří v tramvaji přímo na těle. Už to samo o sobě by stačilo k mamutí depresi.

Kulička nechtěla vstávat, nechtěla snídat, nechtěla pláštěnku, nechtěla svačinu, nechtěla do školy. Vyfásla pohlavek.

Ve škole byla zima, puberťáci byli neuvěřitelně protivní a Katka odpočítávala minuty do zazvonění ještě toužebněji než její otrávení svěřenci.

Ve dvě hodiny si z družiny vyzvedla Kuličku. Družinářka hlásila, že Kulička nechtěla obědovat a po obědě nechtěla s ostatními malovat.

Ted' zase pro změnu nechtěla jít domů. Chtěla na hřiště. Tentokrát ušla pohlavku jen o fous.

Celé odpoledne propršelo. Kulička ho protrucovala a Katka ho proplooužila od ničeho k ničemu. Nakonec se rozhodla, že nemá cenu nutit se do věcí, z kterých se jí dělá mdlo. Hodila za hlavu domácnost i opravování sešitů. Padla do křesla a přivolala Kuličku. Beze slova vyhlásily příměří. Stulily se vedle sebe a bez ostychu se oddaly nicnedělání. Chvíli se koukaly v televizi na šedesátý třetí díl seriálu o hrdinném Mstiteli. Polobožská zakázková bytost ve stříbřitém oděvu vzbouzela v Katce záchvaty cynismu. Možná že filmové mýty jiným skutečně pomáhaly v zahánění nudy, ale ke Katce nudu naopak přivolávaly. A Kuličce se hrdinný Mstitel nelíbil, protože se vytahoval. Vejtahy nesnášela. Ve škole i na hřišti v parku jich bylo tolik, že se bez dalšího – filmového – klidně obešla.

„Kěž už nikdo nemusí pochybovat o vítězství spravedlnosti nad zlem!“ zadeklamoval svalnatý Mstitel velebně a zamával přitom tepaným mečem nad hlavou, zatímco ho jeho ozbrojenci sledovali s ústy dokořán. Katka nedokázala určit, zda mají málo kyslíku nebo jim je špatně od žaludku jako jí. Z úst se jim vydral sborový mužný ryk.

Kulička se bez ptaní natáhla po dálkovém ovládní a *Mstitele* zrušila.

Katka to nechala bez komentáře. Přitulila si to svoje zvířátko do náruče a poprvé od rána se rozesmála. Kulička se zahihňala. Jo, spravedlnost. Ta dneska přijde k smíchu i malým dětem.

Katka sama ztratila iluze o spravedlnosti mnohem později než její dcera. Vyrůstala na vesnici, a tam to na venek vypadá všechno férověji a poctivěji než ve městě.

Porád ještě tam platí základní zákony typu „Nezaseješ – nesklidíš“, případně „Nebudeš krást, aby tě neviděl soused a nebyla z toho ostuda“. Katčiny osobní zkušenosti se spravedlností moc povzbudivé nebyly, protože o čtyři roky mladší bratříček jí zajišťoval trvalou nevýhodu, ale nakonec si stačilo prostě zvyknout, že králíky krmí vždycky jenom ona, i když už ji bratr dávno přerostl o dvě hlavy, a že za jeho lumpárny může taky ona, protože jako starší má přece rozum a musí bratra ohlídat – a to i na vzdálenost několika (desítek) kilometrů. Katka sice nezatrpkla, ale pomstila se rodině tím, že ani v nejmenším neodpovídala profilu běžné venkovské dívenky svého původu a doby. Po večerech neklábosila za potokem s partou, nekouřila s nimi ve stohu, na střední škole nevyrážela na okolní taneční zábavy ani do blízkého městečka na diskotéky. Kámen úrazu představovala i ta střední škola – Katka si místo obchodní akademie, jež se stala už tradičním vzdělávacím útlukem pro ty ctižádostivější z vesnických děvčat, vydupala gymnázium, i když jen proto, že chtěla jít proti proudu za každou cenu. Učení ji docela bavilo, zvláště když víska a maloměsto moc rozptýlení nenabízely, a hlavně byla natolik vynalézavá a sečtělá, že kromě matematiky a chemie svedla všechno okecat. A právě četba a samotářství v ní během těch kritických let vypěstovaly bezedný idealismus a horoucnou víru ve spravedlnost – ne tu běžnou, každodenní, jako kdo kolikrát v tomhle týdnu umyje nádobí a nakrmí králíky, ale tu všelidskou, nadčasovou, podle níž by měl mít každý na světě dost jídla, vody, knih, džínů a ideálů.

Jako ateistka žijící ve dvacátém století nemohla vstoupit do řádu milosrdných sester a obětovat se lidstvu

tělem i duší, jak by to zřejmě udělala ve středověku. Ostatně, dohnávající socialismus nebyl na matky Terezy zařízený. Místo toho se jí jako zázrakem podařilo dostat na filozofickou fakultu, obor sociologie-psychologie. Šťastně si slibovala, že tímhle studiem získá pro svou spasitelskou roli náležitou teoretickou průpravu.

Praha připadala Katce báječná, protože ze svých idealistických snů mohla náhle učinit věc veřejnou – materialismus sotva počatého kapitalismu zdeformoval studenty jen pramálo, tedy aspoň v prvních letech jejich studií. Všichni měli své ideály a sny, často ještě naivnější než Katka. Najednou nebyla rebel, plula s proudem. Poprvé zažila povznášející pocit pospolitosti, duševní souznění s davem, které ji přímo povzbuzovalo ve snění, jak se stane uctívanou nositelkou Nobelovy ceny za mír, kterou si vydře coby mesiáš(ka) černé Afriky. Žít o sto dvě stě let dříve, skutečně by se stala misionářkou a ve svatém zápalu by bídne zašla na spavou nemoc či kanibalismus svých pohanských klientů.

Katka se tedy prozatím pokusila spasit aspoň Marka Weisse, který ji děsil svým cynismem a hnusným hmotarstvím. Marek byl přesně ten typ, který by dokázal upytlačit posledního bílého nosorožce, pokud by mu tím do zůtrka vzrostla cifra na jeho bankovním kontě.

Romantickou Katku přitahoval poněkud zvráceně, ale o to mocněji, protože každá naivní a čistá dívenka sní o tom, jak přivede zloducha na správnou cestu. Ovšem v tomhle případě se nejednalo o hrdinovu spásu před zhýralostí. Na celé univerzitě by se totiž nenašel asketičtější student, než byl právě Marek. Svůj volný čas i peněženku – a emoce jakbysmet – podřídil bezohlednému budování kariéry.

Katka se tedy v Markovi pokoušela vykřesat jiskřičku sounáležitosti a soucitu s lidstvem, snažila se mu vysvětlit, že pokud bude každý sledovat pouze svůj sobecký prospěch, pak lidstvo čeká ekologická, a co hůř, i morální katastrofa.

„Tak ať se snažej ostatní,“ namítal Marek, „když budu hrabat jenom já, těžko ovlivním osud celý planety. Takovou kariéru přece jenom neudělám, i když je to teda fakt škoda.“

„Ty vážně na všechny tolik kašleš?“

„Na všechny ne,“ odpověděl popravdě Marek, „například ty mi vůbec jedno nejsi, zvláště když se takhle krásně rozčiluješ!“

Přítáhl si ji k sobě a nakonec pokaždé skončili bez výjimky v posteli, protože Markovi se Katka s blondátými vlnitými vlasy po ramena nejenom líbila, ale navíc mu svým idealismem docela imponovala. Ne snad že by po něm toužil i on sám, ale trochu jí ho záviděl, protože šlo o přepych, který si on vzhledem ke svým cílům prostě nemohl dovolit. Přes veškeré smyslné vzrušení, jež v něm probouzela, si navíc uměl docela chladně vykalkulovat, že taková manželka by pro něho představovala naprosto ideální doplněk.

2.

Když se ukázalo, že televize je nezabaví, dotáhla Kulička do pokoje *Člověče, nezlob se*. Hrací desku rozložila na koberec a plácla sebou na břicho vedle ní. Katka se k dceři docela ochotně připojila. Pro Kuličku tahle víceméně mechanická hra představovala drogu, což Katku nepřestávalo fascinovat, protože holčička se barevných figurek dotýkala s vášnivou láskou, jako by to byly spřízněné duše. Hrát *Člověče, nezlob se* současně znamenalo, že si Kulička chce povídat a možná se i maličko kát za své předchozí trucování. Katka jí to usnadnila.

„Co jste dneska s Radkem dělali?“

Radeček byl Kuliččin přítel na život a na smrt, éterický plavovlasý hošík s kýčovitě pomněnkovými očima a železnou vůlí, který doháněl k šílenství učitelku, rodiče i spolužáky – jenom Kuličku ne. Katka si častokrát položila otázku, zda je normální, aby se zrovna její dítě přátelilo s tak nepřizpůsobivým tvorem.

„Radek nepsal diktát na písmena,“ prozradila Kulička.

„Proč? Nebyl ve škole?“

„Byl.“

„Tak si něco udělal s rukou?“

„Né.“

„Tak proč ho nepsal?“

„Nechtěl.“

„Proč nechtěl?“

„Nemluvil s paní učitelkou.“

Katka okamžitě začala hájit svou profesi. „To se ale nedělá. Na učitelku nemá právo se urazit. To může na tebe, ale učitelka je... Učitelka je...“ *Učitelka je bůh.* Houby. Učitelka je jenom člověk, tak proč by se na ni žáček nemohl naštvat? Katka se kolikrát sama divila, co jejím studentům brání, aby ji definitivně převálcovali. „No prostě nemluvit s někým, to není řešení, Kuli. Pokud Radkovi na paní učitelce něco vadilo, měl jí to povědět.“

„To by s ní ale musel mluvit.“

„No a?“

„Ale když on s ní nemluvil.“

„Aha.“ Katka měla dost zkušeností, aby včas couvla.

„A proč se na ni vlastně urazil?“

„Dala mu poznámku, že plival na Kláru.“

„A plival?“

„No.“

„Tak proč se urážel?“

„Protože ostatní taky plivali, a poznámku nedostali.“

„A proč ji nedostali?“

„Protože Klára žalovala akorát na něho.“

Katka si povzdechla. Nebohý Radeček krutě platil za svou neoblíbenost. „A dostal z toho diktátu pětku?“

„Ále ne. Paní učitelka řekla, že si Radka vytáhne po obědě z družiny a nadiktuje mu to zvlášť, až s ní zase bude mluvit.“

Zaplatpámbu, pomyslela si Katka. Najednou si uvědomila, že její šestiletý drobeček je vydaný napospas

prvňáčkovské džungli intrik a bojů, které si nezapadají s těmi v parlamentu. Píchlo ji u srdce. Že by dětství teď končilo tak brzy?

„Mamí, co je to, je to bílý a hranatý?“

„Čtvrťka na kreslení?“

„Né.“

„Nanuk bez čokolády?“

„Né.“

„Tak fakt nevím.“

„Červená koule.“

Kulička se smíchy převalila na záda a Katka si oddechla. Její kotátko je pořád ještě dítě. Ta džungle její holčičku zatím nepozřela.

Ona sama už do toho nemilosrdného soukolí dávno spadla – i když by ráda věřila, že proti vlastní vůli.

„Vezmeme se, chceš?“ navrhl jí Marek měsíc před svou promoci. Katce zbývaly ještě dva roky studia.

„Nechci!“ odmítla s jistotou a Marek se zděsil, protože dosud všechno klapalo podle jeho představ. Studium matematiky dokončil s červeným diplomem, čímž si otevřel dveře k zaměstnání u zahraniční softwarové firmy – ne snad že by byl takový fanda do počítačů, ale rozumně odhadl, že tomuto oboru žádná krize nehrozí, a on se rozhodl sázet hned od počátku na jistotu. A manželka se mu do plánu hodila přímo báječně – jako ženatý člověk s rodinou by získal punc společenské serióznosti mnohem dříve, než by se v případě čerstvého absolventika dalo čekat. Vzhledem k tomu, že americký šéf s sebou přitáhl početnou armádu krajanů, firma se výrazně poameričtila nejen stylem práce. Šéf vás spíš pozve na večírek, když máte půvabný a přitom zcela počestný doprovod,

zatímco svobodní mládenci by důstojnou a puritánskou sešlost mohli ohrozit podezřením z nevázanosti a nezodpovědného bohémství.

„Proč?“ zeptal se uraženě.

„Nechci se sobecky vázat na jedinýho člověka. Jako svobodná budu mít příležitost věnovat se svému poslání. Jakmile se vdám, budu lítat z práce k dětem a zase nazpátek, a zbyde mi čas nanejvýš tak večer na televizi.“

„Proč bys chodila do práce? Vydělám moře peněz, můžeš zůstat s dětma doma!“ nechápal Marek.

„Ale věčně taky ne. Na životní styl milionářský paničky mě nenalákáš. Dopoledne fitcentrum, odpoledne salon krásy a večer účast na dobročinným večírku, abych si zhojila svědomí. Nezapomeň, že jsem dcera husitského národa!“

„Ale to já taky!“ potrásl hlavou Marek. „Teda syn. A mně to připadá fajn.“ Nezamlouval se mu pouze ten dobročinný večírek, který by nahradil párty pro ty nejúspěšnější z úspěšných a nejvlivnější z vlivných.

„Tohle ti asi nevysvětlím,“ povzdychla si Katka. Navzdory svému upřímnému zápalu předělat Marka na mesiáše občas propadala beznaději.

Marek po čase téma svatby opustil, ale myslet na něj nepřestal. Jelikož byl odhodlaný dosáhnout svého stůj co stůj, uchýlil se k pradávné metodě, kterou ve vztahu sice používají častěji ženy, ale účel pro Marka světil prostředky. Bez váhání přivedl Katku do jiného stavu. Svatba se konala čtyři měsíce po jeho promoci.

Katku maličko rozesmutila představa trpících černoušků a amazonských pralesů, které musí přenechat jiným nadšencům, ale utěšila se vědomím, že nemusí házet flintu do žita ani doma. Čerstvá česká demokracie

mezitím začala chrlit jako vedlejší produkt mocný proud ekologických problémů, bezdomovců, dětí prostitutek a nadací na všemožné ušlechtilé účely.

Sama promovala o dvě léta později, když Kulička slavila první narozeniny. Nejprve byla ze svého mateřství nadšená – bezmocný rozkošný tvoreček, závislý na ní ve dne v noci, to bylo přesně to, na čem se její potřeba sebeobětování mohla vybíjet. Časem se jí to však okoukalo. Jako kvalifikovaná spasitelka si s jedináčkem připadala nevyužitá.

„Začnu si shánět práci!“ oznámila Markovi, když Kulička oslavila druhé narozeniny.

„Blázníš?“ podivil se Marek. „A co malá? Vážně máš to srdce šoupnout ji do nějakých hrozných jeslí?“ zahrál na její soucit s lidstvem.

„Viš co, přestaň si hrát na hloupýho!“ dupla si Katka. „Teď mi začneš vykládat, že další plat je pro nás úplně zbytečný. Ale čert vem peníze! Začínám doma cvokatět. Jasně že mě dítě potřebuje, ale potřebuje i tebe, a když to vezmeme úplně do důsledků, potřebuju tě i já! Předtím jsem se aspoň učila a občas vypadla mezi lidi, ale teď dřepím doma, hraju si s ňuňátkem a vyhlížím, kdy se konečně ráčíš vrátit do rodinného přístavu – a když se dočkám, dítě už většinou spí a já málem taky. Potřebuju mezi lidi, potřebuju fungovat, copak to nechápeš?“

„Ne,“ přiznal Marek upřímně, ale nakonec uznal, že vážně nemá představu, jakým vězením může být domácnost, a v Katce zůstávalo ještě příliš zamilovanosti, než aby nebyla ochotná k ústupkům. Dohodli se tedy na kompromisu – že Katka prozatím vydrží s Kuličkou doma a že od tří let dítě půjde do školky. Vyhnou se tím jeslím či placené tetě, která by mohla mít kdovíjaké

mouchy. Marek zase slíbil, že se pokusí rodinu nezanedbávat a Katku vyvede častěji mezi lidi.

Následující rok patřil mezi nejkrásnější údobí jejich manželství. Katka vychutnávala potěšení z rostoucího batolete o to víc, protože věděla, že brzy jí bude dítě vzácnější, když spolu nebudou od rána do večera, a Marek se v pozornostech přímo překonával. Dokonce přišel s návrhem, aby si rovnou pořídili i druhé děcko, ale Katka s vidinou vlastní seberealizace a úniku z domácího zajetí ho přemluvila, že na to mají ještě pár let času.

3.

Zazvonil telefon. Katka natočila křeslo ke stolku a zvedla sluchátko.

„Prosím?“

„To nemusíš.“

Háta, kamarádka z nejméně nejvčetnějších. Poznaly se ještě na fakultě, Háta byla v předposledním ročníku a Katka teprve v prvním, ale stačilo krátké poklábosení nad blafem v menze, aby zjistily, že si jsou souzené. Od té doby stihly přežít čtyři rozvody a čtyři porody – v obou případech vedla Háta tři ku jedné – a podle tempa, s jakým kočírovala svou další oběť směrem k radnici, se dalo co nevidět počítat s rozvodem pátým.

„To já se jen tak sebetrýzním.“

„Hele, přestaň si hrát na intelektuálku a přepni na kvočnu. Potřebuju pohlídat děti. Kolik máš dneska bobříků za skutky pro blaho lidstva?“

„Řekla bych, že mám splněno.“

„To zrovna. Zvedni si normu, jinak tu vyspělou kapitalistickou společnost nikdy nevybudujeme. Helééé, Kateřinoóó – jenom na dvě tři hodinky po večeři. Háta budou jako pěna.“

O to nic, Háfata sice jako pěna nebudou, ale Katka věděla, že je stačí posadit do obýváku před televizi a Hátini mafiánci v housenčím stadiu za chvíli usnou, protože se svou nezávislou matičkou prožívají rušné dětství. Večerka se u nich troubila až poté, co Háta hodinku dvě před půlnocí usoudila, že ten den už má taky nárok na kapku klidu, a po návratu ze školy byla Háfata zvyklá starat se většinou sama o sebe či o sebe navzájem. Ovšem večer se Háta bála nechat je bez dozoru. Pokud by drobečci provedli něco odpoledne, měla by čisté svědomí, jelikož mezitím přece v potu tváře vydělávala na jejich živobytí ve své agentuře. Kdyby se jim však mělo něco stát během té doby, co si večer vyrazí za zábavou, to už by si Háta s vlastním svědomím nevyřídila. Jako matka byla sice velmi chaotická, svým potomkům však o to oddanější.

„A proč hernajs voláš takhle na poslední chvíli?“

„No co, hernajs – Břeťa.“ To byl Hátin poslední úlovek. „Před chvilkou brnknul, že má lístky na vernisáž. Když s ním nepůjdu já, zavolá nějaký svý kámošce, protože na podobný akce žádný chlap nechodí sám. Jako bys to neznala, chlap bez dámskýho doprovodu je na takhle veřejný události ihned podezřelej, že si ani ženskou sehnat neumí.“

Ne, to Katka neznala. Její vlastní život ubíhal po zcela jiné oběžné dráze než Hátin, ale občas docela ráda nakoukla do toho cizího a snad i vzrušujícího vesmíru aspoň takhle, zprostředkovaně. Nezáviděla, ale bavila se.

„Tak sem Háfata hod', ale až tak za hodinku. Nakrmím Kuličku a připravím ji do postele, jinak se s nima rozdovádí a neusne mi.“

„Jasně. Máš to u mě, kočko. Takže ti dávám šedesát minut na to, aby sis připravila mateřskou náruč.“ Ve sluchátku cvaklo.

Katka se proti své vůli usmála. Koneckonců, netoužila původně pomáhat lidstvu? Tady má báječnou příležitost udělat pár lidí šťastnými. Původně si slibovala, že díky ní bude šťastný i Marek. Však také předtím, než nastoupila do zaměstnání, tomu všechno nasvědčovalo.

Tehdy se na blankytně modrém nebi jejich soužití honil jediný mráček, a tím se kupodivu stala Kulička. Ne snad že by s ní byly potíže, byla po všech stránkách fantastická, ovšem Marek, který zpočátku svou dcerušku nekriticky zbožňoval, časem ve svém zbožňování sice nepolevil, zato přitvrdil v kritičnosti.

Marek byl materialista a cynik, ale i on měl svoje sny. K obrázku úspěšného muže patřila v jeho pojetí pohledná inteligentní manželka a sportovní rošťácký synek v bělostných teniskách, případně pohledná inteligentní manželka a něžňounká dcerunka v růžových šatečkách nadýcháných jako obláček. Aspoň takovéhle rodinky mu předváděly jak americké rodinné filmy, tak i jeho zahraniční kolegové.

Potíž byla v tom, že Kulička se pravidel té hry nedržela. Ve svých třech letech růžovou barvu a roztomilé sukýnky zarytě odmítala, zato milovala tenisky a kalhotky, kterým hned při prvním použití dodala náležitou patinu, nad níž se Markovi tvořila u úst pěna. Kdykoliv ji hrdě vyvedl na podnikovou akci či na dětskou párty u svých seriózních kolegů, s hrůzou sledoval, jak mezi relativně způsobnými čistoučkými dětičkami rádí Kulička jako bedna dynamitu.

„Nemůžeš to dítě trochu usměrnit?“ osočoval pravidelně Katku, ale ta se nedala: „Nemůžu! Víš sám, že doma poslechne skoro na slovo! Je zkrátka trochu živější, tak

z toho nedělej vědu. Ty bys měl radši takovou nudnou buchtu, jako je Marinka, že jo?“

Ano, Marek by skutečně dal přednost Marince se zlatými copánky, která vydržela sedět dvě hodiny na jedné židličce, sdělovat okolí sladkým hláskem „Nejlači mám mamintu a tatínta“ a dokázala spapat misku zmrzliny bez jediného cákance na líbezňoučkových šatičkách. Mezitím strapatá Kulička v dočerna okopaných střevíčkách, které ještě ráno byly bělostné jako sníh, a v sukýnce, kterou bleskově uválela na důkaz svého pohrdání, poštuchovala chlapečky. Jakmile je vyprovokovala k divoké honičce kolem stolu, vrískala na ně: „Ty slizejší, ty blbejší, ty protivnej odporníku!“, což se jí navíc nedalo ani vytknout, jelikož to byla hlavní slovní zásoba hrdinů z kreslených seriálů pro děti, vyrobených samozřejmě v Americe.

Ne, buclatá tmavovlasá Kulička skutečně neodpovídala Markovým představám, a tak – i když ji nepřestal mít rád – se upnul na dosud nenarozené druhé dítě, které mu jistě všechno vynahradí, ať už bude jakéhokoliv – ovšem zaručeně mužského – pohlaví.

Jenže tady u Katky narazil. Nedočkavě se těšila, až holčička konečně odroste a půjde do školky. V žádném případě nehodlala teď hned podstoupit celý ten miminkovský koloběh znovu. Věřila, že za pět let se na druhé dítě bude i těšit. Prozíravě brala antikoncepci, a Marek se časem začal cítit podvedený a ukřivděný, a taky se podle toho choval.

„Já nevím, nač si pořád stěžuješ!“ přela se s ním Katka. „Máš Kuličku, máš mě, nic nám nechybí, a stejně pořád vrčíš! Řekni mi proboha pádný důvod, proč by druhé dítě nemohlo ještě nějakou dobu počkat!“

Moc pádných důvodů Marek neuvedl, ale stejně se nedal přesvědčit. Postupně mu začalo docházet, že do jeho vymalovaných představ nezapadá nejen Kulička, ale koneckonců ani Katka, protože namísto oddané manželky úspěšného byznysmena, ochotné čekat doma s teplou večerí a vyslechnout seznam manželových starostí a geniálních tahů, tu zčistajasna bude nepříjemně sebevědomá a soběstačná osoba, která mu k večerí předhodí minutku z polotovarů – byť by se tím řídila podle vzoru jeho zbožňované Ameriky – a navíc bude předpokládat, že on bude poslouchat pracovní starosti její!

Katka se rozhodla jít učit. Usoudila, že povolání učitelky je pro matku malého dítěte velmi výhodné kvůli pracovní době a prázdninám, a navíc má dost blízko k jejím původním spásitelským cílům, které po těch pár letech sice vybledly a zrealističtěly, ale ani zdaleka nezmizely.

Kulička byla ze školky jedním slovem nadšená. Mohla si tam svůj elán vybit po libosti a učitelky se nad tou „čilou a šikovnou holčičkou“ jenom rozplývaly, protože s ní vlastně žádné starosti neměly – Kulička se s hrstkou podobně rvavých děvčátek zcela přirozeně zařadila do gangu starších chlapečků a přestala si připadat výjimečná. Nepocitovala už tu palčivou potřebu na sebe neustále šokujícím způsobem upozorňovat, ovšem Marek se k dceře choval se stále větším odstupem.

Naopak Kulička otce zbožňovala, přestože nebo protože ho v týdnu vídala jen vzácně a během víkendů výhradně jen u jídla nebo pokud přišla návštěva. Veškerý čas Marek trávil buď v zaměstnání nebo doma u počítače, kde byl pro Katku i Kuličku tabu.

„Nenajdeš si na nás volnou chvílku,“ vyčítala mu Katka a Marek jí to vždy ihned oplatil: „Kvůli tomu svýmu zatracenýmu zaměstnání se mi nevěnuješ ty!“

Postupně to bylo pořád horší. Přišly hádky, někdy dost nechutné, a občas i před Kuličkou. Marek nacházel na domácnosti i na Katce a dcerce stovky chyb. To nebylo těžké, každá zaměstnaná žena je s domácími pracemi ve skluzu, ale kromě toho mu začaly vadit i další věci: těch pět kilogramů navíc, které se na Katku po porodu přilepily a zuby nehty se jí držely, její styl oblékání, její slovní zásoba, její vkus při výběru televizních pořadů, její kamarádky – zvlášť Háta mu ležela v žaludku – její rodina, prostě všechno. Skoro přes noc se proměnil v nepřítel a Katka reagovala zcela předvídatelně – nejdřív se s ním hádala, občas argumentovala, „rozumně“ vysvětlovala a zase se hádala, zkoušela ho uchlácholit inscenováním romantických chviliek a báječnými večeremi, aby pak, zklamaná, demonstrativně vařila chleba se salámem a třískala se vším, co jí přišlo pod ruku.

Takhle se to táhlo celé dva roky a Katky se zmocnila beznaděj. Původní zoufalství vystřídal vztek a rozhodnutí něco s tím udělat. Zašla si do manželské poradny, kam Marek odmítl jít, probřečela pár nocí na gauči v obýváku, protože na Markovu blízkost začala být alergická, a nakonec to vzdala. Možná by situaci skutečně vylepšilo druhé dítě, ale jí se zdálo hanebné obětovat lidskou bytost svému a Markovu sobectví. Kuličku čekal za rok nástup do první třídy a Katka se s krvácejícím srdcem rozhodla pro rozvod. Už se spolu ani nehádali, ale taky spolu nemluvili, nespali, nepotřebovali se, překáželi si. Ke svému ponížení zjistila, že tím návrhem předběhla Marka jen o chlup, protože vyšlo najevo, že už nějaký čas

nacházel útěchu u jedné své podřízené, což sice zásadový šéf nedělá, ale jistě i v Americe existují omluvitelné výjimky.

Markovo selhání omlouval fakt, že dotyčná dívka přesně vyplňovala onu mezeru, z níž na Marka v jeho vlastním manželství dul mrazivý víchr pocitu zklamání a nenaplnění – dívka byla něžňounká, dívčí, roztočile bezradná a Marek věřil, že jí imponuje. Ta se mu nikdy nevzepře a nikdy nezatouží po seberealizaci a vlastní identitě, nebo jak jeho žena ty svoje potrhlosti nazývá!

Katka skryla svou uraženou ješitnost, Markovi vítězně oznámila, že o jeho vztahu dávno ví a nechce mu bránit ve štěstí, čímž dosáhla toho, že rozvod – aspoň navenek – proběhl bez výraznějších nechutností.

Po nezbytném období depresí, panikaření nad ujetým vlakem, vědomí ubíjející samoty, pocitů méněcennosti a vzteku, proložených chvilkami ryziho štěstí z blažené samoty, nezávislosti a svobody, Katka nakonec pookřála. Její zaměstnání, které se zatím dalo vykládat spíš jako truc a přepych, se pro ni stalo základním prostředkem obživy, což ji paradoxně nedeprimovalo, ale pozvedlo jí to sebevědomí. Od rodičů, kteří bydleli sto padesát kilometrů od Prahy, nemohla čekat žádnou větší pomoc, a výživné na dítě rozhodně nebylo kolosální. Katka však v kariéře samoživitelky začínala nalézat zalíbení, i když tu a tam v ní smutek samozřejmě zahlodal.

Naštěstí měla plno přátel a známých. Naneštěstí však výhradně ženského pohlaví.

4.

Katka věděla, že Kuličku musí nakrmit a vykoupat dřív, než přijdou Háťata, protože tak jí usnadní rozloučení s nimi, až přijde čas jít na kutě – byť dneska bude řádně posunutý. Šoupla dítě do vany a honem se pustila do přípravy rizota. V duchu si už potisící připomínala, jak je báječné nevařit mužskému – rýže se zeleninou a sýrem je hotová za dvacet minut, zatímco chlapská večeře vyžaduje docela jiné nasazení. Zrovna když se rýže začala vařit a Katka stáhla hořák na minimum, zazvonil telefon. Zaděfala, že nevolá zase Háta s dodatečnou žádostí o nakrmení Háťat – napůl uvařená rýže se nastavuje těžko a do nové várky se jí hrozně nechtělo.

„Prosím?“

„Katinko!“ dechlo to ze sluchátka.

Světlanka. Pro svůj telefonát si nemohla vybrat horší chvíli, protože Katku honil čas a bohužel Světlančiny telefonáty bývaly vždycky velmi rozvláčné.

„Ahojky, kámoško! Copak se děje?“ Katka mrkla na hodinky. Nesmí zapomenout na rýži na kamnech a na Kuličku ve vaně.

„Katinko, mám opět potíže. Tys jediná, komu se mohu s plnou důvěrou svěřit.“

„Spolehni se. Rady všeho druhu!“

Katka neměla to srdce Světlance doporučit, aby se šla vycpat. Světlanka byla její kolegyně ze střední pedagogické školy, kde učila dramatickou a výtvarnou výchovu, což znamenalo, že jako umělkyně měla sklony k bohémství. Ty se bohužel projevovaly v podobě hypochondrie mamutích rozměrů. Každý Světlančin telefonát – nejenom Katce, ale komukoliv z jejích známých – sestával z referátu o jejím současném zdravotním stavu, o jeho průběžném vývoji a dále ze seznamu chorob, na něž měla ve své tělesné schránce podezření. Katka měla Světlanku navzdory tomu všemu moc ráda, trošku ji litovala, trošku se jí smála, ale nikdy jí neřekla, že na ni nemá čas. To by dokázal jen zavilý nepřítel lidstva, protože Světlanka byla neuvěřitelně laskavá a milá.

Bylo jí něco kolem padesátky, byla snad svobodná, snad rozvedená – o svém stavu se vyjadřovala velmi neurčitě, každopádně žila sama – měla patnáct kilo podváhu, natrvalenou rudozlatou kudrnatou hřívu, jež jí rámovala vychrtlý nosatý obličej jako neonová svatozář, nosívala vlající širokánské pestré skládané sukně až po paty, na ně vrstvila dlouhé haleny a vesty, potrpěla si na mohutné keramické náhrdelníky, a díky tomu všemu a své výšce byla prostě nepřehlédnutelná. I když vypadala dost bojovně – studentky ji přezdívaly Santa Maria, protože připomínala lodní stožár s majestátním plachtovím – duši měla křehkou a nejistou. Za svoje obrovské životní štěstí považovala seznámení s Katkou, k níž se okamžitě přimkla jako břechtan.

„Katinko, jistě jsem ti líčila, jak mi je špatně, když vypiju třeba jen kapičku mléka. Takové zvláštní napětí v břiše,

nepříjemné, hrozně mě to vždy zneklidní. Představ si, Katinko, že dnes jsem byla u svého internisty s tím, že mám v jednom kuse překyselený žaludek, a on mi doporučil pít zrovna mléko. Jak ale chápeš, vzhledem k mým trávicím potížím ztrácí ta rada cenu. Jak by ses zachovala na mém místě, Katinko?“

Světlančina mírná potrhlost už Katce zevšedněla stejně jako ty vlající skládané sukně.

„Promiň, hned jsem zpátky,“ omluvila se do sluchátka, načež v trysku mrkla v kuchyni pod pokličku a v koupelně do vany. Rýže bude hotová za chvíli, Kulička jakbysmet.

„A řeklas tomu doktorovi, že ti mlíko nedělá dobře?“

„Sama víš, kolikrát jsem si ti stěžovala, že lékař moje zažívací problémy zřejmě podceňuje. Nejradši bych přešla k jinému specialistovi, ale na druhou stranu mě tenhle léčí už léta a mou zdravotní historii zná velmi důvěrně. Tohle dilema mě nesmírně rozrušuje. Jakmile si na něj vzpomenu, začne mě svírat u srdce.“

„No dobře, Světlanko, takže já to vidím tak, že na to musíš jít experimentálně.“

Katka přímo cítila, jak Světlanka pookřívá – pokud něco uměla, pak udeřit na její strunu.

„A to myslíš jak?“

„Jednoduše. Věc se má takhle: Máš pít mlíko, aby ti nebylo špatně. Když mlíko piješ, je ti po něm špatně. Podle mě musíš metodou pokusů a omylů zjistit tu přesnou dávku, po který ti ještě není zle, ale už je ti dobře. Rozumíš?“

„Pochopitelně. Domníváš se tedy, že nemám zavrhouvat mléko úplně ani že ho nemám konzumovat v neúměrném množství.“

„Jako bych slyšela sama sebe. Prostě metoda Chytrý horákyně – budeš pít mlíko, ale nebudeš to přehánět.“

Chvilí se pozoruj a zkus se zaměřit na kladný stránky týhle procedury. Počkej moment.“

Katka vypnula vařič pod rýží a skočila do koupelny, aby vytáhla špunt z vany a podala Kuličce ručník.

„Katinko, tys moje záchrana. Nevím, co bych si bez tebe počala!“

„A já zase bez tebe,“ zasmála se pobaveně Katka a zavěsila. Ten den blbec nakonec skončí docela v pohodě. Všechno funguje – i ona.

Po období povinného porozvodového truchlení měla Katka náhle dojem, že jí narostla křídla. Začala ve škole učit na plný úvazek. Kulička zahájila první třídu a byla i nadále skvělá. Katka měla najednou čas na sebe, na dítě, na staré kamarádky, které během manželství zanedbávala, i na ty nové, které našla ve škole i jinde. Jediný problém, který musela řešit, byl byt. Marek jí ho v záchvatu velkomyslnosti přenechal, i když byl původně po jeho tetičce. Jako náhradu si vzal ze zařízení všechno, co se mu zamlouvalo, a bylo toho dost, ale Katka se s věcmi, které jí připomínaly marné manželské naděje, loučila skoro s úlevou. Byt byl pro dva lidi příliš velký, což by nevadilo tolik jako to, že patřil soukromému majiteli, takže nájemné bude časem nad Katčiny možnosti. Nakonec měla štěstí, protože stačily dva tři inzeráty, aby těch sto třicet metrů čtverečních v secesním činžáku v centru Prahy vyměnila za šedesát metrů ve starém paneláčku mimo centrum, v obstojné zeleni a se skvělým spojením do zaměstnání. Nový byt byl družstevní, čímž se vykompenzovaly ty metry plochy, které ona dala navíc. Stěhování a zařizování nadchlo především Kuličku, která se do nového dobrodružství vrhla

s nadšením a o to lépe překonala trauma z rozchodu rodičů.

Katka a Kulička žily samy už rok a půl. Všechno klapalo jako hodinky. Nemělo to chybu.

5.

Navečeřely se a Kulička v kostkovaném pyžámku šla do svého pokoje vybírat hračky a poklady, které předvede Háatům, a především připravit ke startu panáčky na hrací desce *Člověče, nezlob se*.

Katka jen taktak stačila domýt po večeři nádobí, když halasně a nadšeně dorazili: nastrojená Háta, desetiletý Hanuš, devítiletá Hanička a sedmiletý Havel. Všechny tři děti vypadaly jako otisk jednoho razítka, jako by si je Háta nepořídila se třemi různými manžely, ale nechala se hned třikrát naklonovat – každé bylo vytáhlé, hubené, nosaté, světlounce plavé a zelenooké. Katce připomínaly výhonky brambor ve sklepě po dlouhé zimě – křehké, jemné a přitom houževnaté. Pravdou bylo, že Háta se nedala zlomit snad ničím a v Hátině širokém okolí proslula svou samostatností a ďábelskou vynalézavostí.

Háta sama vypadala doslova oslnivě – vysoká, zlověstně štíhlá, dravě elegantní, na sobě rudé nabírané palety, černé šaty z přiléhavého úpletu s odhalenými rameny, k tomu nehty jako rudé žiletky a vlasy, tentokrát černé, s rudým melírem. Ta neustálá proměnlivost délky a barvy vlasů a jejich úprava tvořila podstatu Hátiny image. Katka si

nikdy nebyla jistá, jak si kamarádku v duchu správně vybavit, když nezná její aktuální podobu – nestačila s těmi změnami držet krok. Pobaveně si připomněla, jak si jednou Hátu pozvala do školy učitelka dvou starších Háfat, která chodila do stejné třetí třídy. Hanuš s Haničkou se krutě porvali – bojovnost patřila k jejich základním metodám přežití – nad slohovou prací na téma: *Moje maminka*. V mnoha základních bodech se shodli: Prima, hubená, ulítaná, hezká, vysoká, vzteklá, divná, hodná, veselá, přísná, pořád pryč, zelený oči, nervózní. Háček byl v barvě vlasů – Hanuš strávil víkend u svého otce, od něhož šel v pondělí rovnou do školy, Hanička zůstala doma s rýmou a byla svědkem dalšího matčina přerodu – tentokrát šlo o změnu ze zrzavé barvy na modročernou, s dlouhým bílým pramenem na skrání. Po rvačce, při níž Hanička Hanuše pokousala a on jí vykloubil palec na levé ruce, učitelka pozvala Hátu do školy. Háta se jako svědomitá matka přirhla, ale mezitím se jí nějak změnila nálada, a na hlavě si hrdě nesla svítivě plavou hřívu s jemnými zelenošedými pruhy. Učitelka byla natolik vyvedená z míry, že sice Háťě sdělila, proč ji pozvala, ale sama Háfata za jejich sourozeneckou surovost na místě omluvila a od té doby na ně byla úžasně hodná.

„Jsi moje záchrana!“ jásala Háta a tančila v předsíni jako černorudý plamen. „Hele, jíst, to tedy jedli, ruce si umyli, na záchod si řeknou. No není radost hlídat takhle zlatý děti? Za dvě hodinky jsem zpátky, anděli!“ Vlepila Katce láskyplnou pusu na tvář, už duchem nepřítomná zamávala přibližně tím směrem, kudy Háfata odsvištěla do dětského pokoje, a zabouchla za sebou dveře.

Katka se usmála, trpitelně potřásla hlavou, protože věděla, že dvě hodinky Háťě stačit nebudou, a shýbla se, aby

srovnala troje rozkopené hátečí tenisky do řady. Kuličky botasky vypadaly vedle té veselé a navzájem propletené hromádky smutně a opuštěně. Najednou na Katku padl splín – Hátiny děti mají sice každé jiného otce a jejich společná milující matka jim život dvakrát neusnadňuje, ale kromě svých převážně dálkově fungujících rodičů mají ještě a především sebe navzájem. Na rozdíl od Kuličky. Ta tady doma sourozence nemá. A jak to vypadá, ani mít nebude. Okradená vlastními rodiči o všechnu tu lásku i nenávisť, lhostejnost i zodpovědnost, které Katka pociťovala vůči svému bratrovi a které Háťata cítí k sobě navzájem.

Katka znehybněla v předklonu jakoby probodnutá fyzickou bolestí, s dětskými botaskami v ruce. Ten den blbec se zákeřně vrátil a nakopl ji ve chvíli, kdy to čekala ze všeho nejmíň.

Cosi se v ní téměř slyšitelně zlomilo. Katka se opřela zády o zavřené dveře a zvolna se svezla do sedu. Z dětského pokoje k ní doléhalo nadšené ječení. Čelem se opřela o kolena. Hlava jí náhle ztěžkla k neunesení.

To vědomí bylo nečekané, kruté a zákeřné jako nůž vražený do zad. Jo, všechno funguje. Ona funguje jako matka, živitelka, přítelkyně, spasitelka, opora, učitelka, dcera i sestra. Nefunguje však jako ženská.

6.

Květen začal tak ponuře, jako by celé jaro po té lezavé křevčachtavé zimě představovalo jen další výsměch přírody. Obloha dennodenně šedivá jako zaprané tričko, podvyživené sluníčko se tvářilo tak zhnuseně, že bylo nad jeho síly vlít lidem do žil radost z probouzející se přírody. Ta byla beztak celá mátožná a chudokrevná, jako by ji hluboký zimní spánek neposílil, ale vyčerpal. Po téměř roce pohody, klidu a spokojenosti dolehla na Katku krize.

Nejhorší na tom všem bylo její zarputilé přesvědčení, že na žádnou duševní či emoční krizi nemá právo, protože je silná osobnost. Proboha! Vyhnula se přece hysterii, že po rozvodu si musí za každou cenu okamžitě sehnat jiného chlapa! Měla všechno, co si jen mohla přát! A neměla nic z toho, co si nepřála, protože se nemusela nikomu z ničeho zpovídat. Nebyla sama, měla dítě. Zdravé dítě. Měla byt. Měla zaměstnání, které sice nebylo až tak světoborné, ale většinou ji dokázalo uspokojit a nedeptat. Měla spoustu prima známých a pár spolehlivých kamarádek. Měla rodiče, kterým na ní záleželo. Když si něco chtěla koupit, tak si to koupila. Rozhodovala sama za sebe.

Kupříkladu zrovna teď se rozhodla, že její sešup ke dnu probíhá mnohem rychleji, než si kdy dokázala představit. Tak hlubokou lhostejnost k vlastní existenci necítila snad ani po rozvodu. Tehdy ji poháněl vztek na Marka, na osud, dychtivost zařídit si co nejdřív nový život podle svých představ. Teď ho měla. Kámen úrazu byl v tom, že takhle si to nejspíš nepředstavovala.

Byl pátek, den, kdy Katka učila jen dopoledne tři hodiny, a Kulička tedy po škole nemusela do družiny. Pátky obě svorně milovaly, protože na rozdíl od ostatních Pražáků nejezdily na chalupu ani nemusely kupovat zásoby na dva dny rodinného maxivyváření. Zatímco ostatní vlekli tašky s nákupy nebo svištěli domů, aby s přetíženým autem vyrazili na venkov, Katka s Kuličkou si pravidelně předvíkendově užívaly. Pokud bylo hezky, vyrážely do zoo nebo jinam ven a vychutnávaly si, že se tam nepotkávají s víkendovými davy. A za špatného počasí šly do kina nebo si jen tak hověly doma, protože společné soboty a neděle věnovaly celodenním výletům a návštěvám.

Katka strčila do lednice šunku a jogurty, do mísy vysypala mandarinky a zamířila do dětského pokoje demokraticky se dohodnout s Kuličkou, co provedou s volným odpolednem. Venku mžilo a foukal lezavý vítr. Na procházku to možná jakžtakž bylo, ale byla by příjemnější, kdyby ji zakončily jinak než obyčejným návratem domů.

Kulička se rozvalovala na váleňdě a listovala *Velkým atlasem zvířat*. Vedle ní ležel placatý růžovobéžový medvěd jménem Malečková (Katka ho dostala darem od studentky Malečkové jako projev úžasu nad tím, že ji Katka coby profesorka úspěšně propasírovala maturitní zkouškou z angličtiny). Kulička soustředěně obracela stránky s fotografiemi medvědovitých a snažila se Malečkovou

zoologicky zařadit. Katka si vedle té dvojice přisedla a zadívala se na snímek medvěda baribala. Jistá podoba s Malečkovou tu byla. Dvě uši, čumák, čtyři tlapy.

„Mamko, je to on?“ váhala Kulička. Zřejmě ji modří psi ani fialové krávy nepoučily, že výrobci zvířecích maket se skutečnosti většinou nedrží.

„No, skoro,“ připustila Katka. Koneckonců, kožich měli oba.

„Už jsem tady našla Brouska a Šustrovou!“ chlubila se vítězně Kulička. Brousek byl zelený hroch – opět za maturitu – a Šustrová byla látková kytičkovaná želva se skoro metrovým průměrem krunýře symbolizujícím míru dřiny, kterou Katka i studentka Šustrová vynaložily na dosažení závěrečné trojky z angličtiny. Každé vysvědčení znamenalo pro Katku další invazi plyšáků, jimiž ochotně zásobovala i Háfata, ale většina jich bohužel uvízla v jejím bytě, protože Kulička „nemohla bez nich žít“.

„Nebo je brtník? Grizzly není, má jinak nos.“ Placatá Malečková měla skoro všechno jinak než kterýkoli z vyobrazených medvědů, třetím rozměrem počínaje, ale Katka věděla, co je takt.

„Tak kam vyrazíme?“ zeptala se.

„Nikam,“ zatoužila Kulička.

„Jdi ty, doma tvrdneme celý týden. Byla by to škoda.“

„Nebyla. Já chci zůstat jenom s tebou,“ protáhla holčička naříkavě a Katka se lehce zachmuřila. Zítra přijede Marek a Kuliččina nálada už zase začíná. Ach bože.

„No dobře, ale vždyť jsi se mnou, i když někam jdeme, ne?“

„Jenže já chci zůstat *jenom* s tebou,“ vysvětlovala Kulička trpělivě. „Bez jinejch.“

Katka si znovu povzddechla. Vlastně i ona chtěla být jenom s Kuličkou, nikdy nemuset dělat nic jiného než držet svého miláčka ve dne v noci v náruči a nadosmrti ho vlastním tělem chránit před tím všežravým světem.

„Vážně nemáš chuť jít ven?“ zkusila to ještě jednou po dobrém a v duchu přemítala, zda má dnes ustoupit, nebo vydat rozkaz.

„Tak co kom... kompromis?“ Kulička se z předchozích Katčinych pokusů o demokracii docela poučila. „Půjdem někam jenom na úplně malou chvíličku a vrátíme se hodně brzy.“

Katce ten návrh připadal přijatelný. Rozhodly se dojít vedlejšími zazeleněnými ulicemi ke kinu, a pokud se jim nebude chtít na film, koupit si něco dobrého a vrátit se domů.

Katka uchopila kliku vchodových dveří dveří, ale než ji stačila stisknout, rozletěly se a do domovní chodby vpadla pytlovitá postava v pytlovitém plášti, s ucouranými pramínky vlasů nasáklými venkovním vlhkem a s pažemi vytahanými až k zemi. V každé ruce vláčela obrovskou igelitovou tašku nabitou nákupem.

„Ahoj Káto,“ hekla postava přes křivě namáznutou rtěnku.

„Ahoj Zuzi,“ pokusila se Katka o úsměv. „Koukám, že už ti taky začal víkend.“

„Ále, stojí to za prd,“ odvětila postava bezbarvě a s žuchnutím opřela igelitky o zeď pod poštovními schránkami.

Panebože, pomyslela si Katka. Jako bych neměla svou vlastní depresi!

„Co přes víkend plánuješ? Děti budou doma?“ snažila se o zdvořilost. Normálně měla sousedku Zuzanu z přízemí docela ráda, ale její společnost vždycky považovala za

test odolnosti. Zuzana byla rozvedená a měla dvě pubertální děti. Ani teď, víc než osm let po rozvodu, ještě nepřestala bojovat se svým bývalým a s vlastním porozvodovým traumatem, k čemuž se postupně připojily mindráky blížícího se přechodu, finanční problémy a vůbec nepřátelské spiknutí celého světa, který má pro ni v záloze jenom to nejhorší. Z Katčiny strany nešlo ani tak o přátelství jako spíš o hluboký soucit, proto se Zuzaně snažila i pomáhat. Pomoc měla většinou podobu psaní dopisů a suplík a stížností na nejrůznější úřady a nadace, případně šlo o žádosti k soudu o zvýšení výživného, a Katce sloužila jako výstraha, že tudy cesta nevede.

„Holka jde k tátovi, ale kluk se zasek, protože se minule nějak chytli, takže mi bude zaclánět doma. Houby si odpochinu,“ sdělila Zuzana suše. Nenávist k bývalému manželovi jí nebránila vychutnávat si pocit úlevy, kdykoli její pubertáci vypadli v souladu s rozhodnutím soudu deptat zase jeho.

„Ale jdi, když ti doma zůstane jen jeden, aspoň se nebude mít s kým hádat,“ snažila se Katka jako vždy za každou cenu rozdávat svůj spasitelský optimismus.

„Nezapomeň na mě,“ uryla Zuzana, vytáhla ze schránky složenky a povzdechla si: „Ty prachy abych snášela. Tak se měj.“

S heknutím zvedla superigelitky a zamířila k přízemnímu bytu.

Katka vyšla s Kuličkou ven, zamkla, a zatímco mechanicky odpovídala na Kuliččino drmolení, v duchu rozjímal, jak je svět nespravedlivý, když pronásleduje tak očividně snadno zdeptatelnou oběť, jako je Zuzana. Proč nemůže zatápět těm odolnějším jedincům? A proč se má ráchat v depresi ona, a ne Marek?

Možná je Kulička mrzutá hlavně proto, že pobyt u Marka jí připomíná, jaké to je mít chlapa v rodině. Tahle myšlenka Katku zaujala. Promítla si defilé světa, v němž se Kulička pohybuje. Ona, tedy matka. Učitelka. Katčiny kamarádky – v drtivé většině svobodné nebo rozvedené. Jediný muž v rodině je dědeček, Katčín otec, který bydlí sto padesát kilometrů daleko a vidí svou vnučku párkrát do roka. Aha, ještě Katčín bratr. Jenže ten se nedávno oženil, takže se s ním na návštěvách u rodičů vídají jen výjimečně. Vážně Kuličce Marek tolik schází? V tom světě žen musí holčičce připadat jako rytíř ve zlaté zbroji.

„Mamí!“ Kulička se zastavila a uchváceně civěla do výlohy s prádýlkem pro kojence.

„Copak?“

„Takový má Mareček. My nebudeme mít miminko?“ Toužebně ukázala na panenku, která za sklem předváděla duhově proužkované dupačky.

„Jdi ty, Mareček ti stačí,“ nutila se Katka do bezstarostného tónu. Miminko Mareček byl Kuliččin nevlastní bratr. Má litovat toho, že Marek to druhé dítě nezplodil s ní, Katkou? Zamrazilo ji. Ne, s Markem ne. Ale miminko... Nebude ji jednou mrzet, že má jedináčka? Jak se to dělá, když si rozvedená ženská s dítětem chce pořídit druhé dítě? A stojí o ně vůbec? Hlavně o to, co s tou věcí nutně souvisí – tedy o mužského? Teď měla depresi zase z toho zmatku, který nedokázala rozmotat.

„Těšíš se, že ho zase uvidíš?“ otázala se statečně a velkoryse.

„Nó... Lucie mě ho učí přebalovat.“

Katka si s kapkou žárlivosti připomněla, že Kulička vychází s Markovou novou manželkou zřejmě bez problémů.